

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: N. I., narozený X, státní příslušnost X, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 10.3.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2021 č.j. KRPP-125542-28/ČJ-2020-030022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.3.2021 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 22.3.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2021 č.j. KRPP-125542-28/ČJ-2020-030022, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

jeho zajištění o 30 dnů podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), tak bylo prodlouženo podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na celkových 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V **podané žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné ve vztahu k chybně stanovené době zajištění, která nemá oporu ve skutkovém zjištění ve spise, resp. k chybně určenému okamžiku počátku běhu doby a dále nedostatečnému odůvodnění prodloužení zajištění o 30 dnů, kdy je v tomto směru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále také ve vztahu k realizovatelnosti vyhoštění, kdy je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou materiální pravdy. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že žalobce byl zadržen dne 11.11.2020 v 19:15 ve Spolkové republice Německo (dále jen **Německo**). Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný označil jako okamžik omezení osobní svobody den 12.11.2020 od 23:55, tedy od okamžiku, kdy byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) a § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen **zákon o policii**). Dle názoru žalobce se jedná o chybně stanovenou dobu zajištění, resp. počátek běhu této doby. Výše citované ustanovení zákona o pobytu cizinců přitom hovoří o okamžiku omezení osobní svobody. Nerozlišuje přitom, zda se jedná o zajištění žalobce v režimu zákona o Policii ČR, zákona o pobytu cizinců či jiného zákonného omezení osobní svobody. Nerozlišuje ani, kdo je zajišťovacím orgánem, tedy zda se jedná o Policii ČR či policii německou. Žalobce se domníval, že chybně stanovený počátek běhu doby zajištění zakládá prostor pro nezákonný postup (prodloužení zajištění nad 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody), pročez zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost stanovené doby zajištění. Dne 2.12.2020 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 21.11.2020, které mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a dále dle § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 3.12.2020 byla žalovanému doručena informace o předání platného cestovního dokladu žalobce, který byl nalezen v obci Waidhaus. Realizace správního vyhoštění měla přesto proběhnout až dne 10.3.2020, realizace však byla zmařena, neboť letecká společnost odmítla žalobce na palubu letadla. Z uvedeného je patrné, že realizace vyhoštění vyžaduje spolupráci tranzitních zemí a je nutno zajistit také víza pro členy eskorty. Celý proces trval více než 3 měsíce. Zajištění žalobce bylo prodlouženo o 30 dnů. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní orgán počítá s nutností vyřízení nových víz pro členy eskorty a dále uvedl, že zajištění potřebných náležitostí je časově náročné. Žalobce se domníval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pečlivě nevysvětlil, jakými úvahami byl veden při stanovení přiměřené doby zajištění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze naopak rozumět, že bude znovu třeba zajistit spolupráci tranzitních zemí, víza členů eskorty a jiné náležitosti. Nevysvětlil ani, proč se nyní domnívá, že realizace bude možná v průběhu dalších 30 dnů (či v rámci maximální doby zajištění), když je z rozhodnutí i spisu patrné, že příprava realizace vyhoštění, mělo proběhnout dne 10.3.2021, která spočívala v naprosto stejných krocích (zajištění víz členů eskorty), trvala celé 3 měsíce. Následně žalobce namítal, že nebyl přiměřeně poučen o svých právech a povinnostech. Dne 2.12.2020 nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalobce na území ČR nepožádal o udělení mezinárodní ochrany,

nebrojil proti předmětnému rozhodnutí odvoláním. Z protokolu ze dne 13.11.2020 je přitom patrné, že žalobce nerozuměl tomu, jaké řízení je s ním vedeno. V napadeném rozhodnutí se přímo uvádí: „V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl, že odjede do Francie nebo do Itálie.“ Žalobce se tudíž domníval, že se jedná o jeho vyhoštění z území ČR, nikoli EU. Pokud by skutečně rozuměl řízení, které je s ním vedeno a znal veškeré právní následky takového rozhodnutí, lze jen těžko předpokládat, že by odpověděl tímto způsobem. Naopak by žalovanému detailně popsal překážky svého vycestování z území členských států EU. Další pochyby stran realizovatelnosti vyhoštění vyvolává samotné rozhodnutí o něm, neboť bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a dle § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovanému je z jeho správní činnosti jistě dobře znám právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR zakazující vstup cizinců na území ČR není porušením veřejného pořádku. Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **ŘS CP**) ostatně z tohoto důvodu rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ruší a vrací k novému projednání (srov. např. rozhodnutí ŘS CP ze dne 3.2.2021 č.j. CPR-39689-3/ČJ-2020-930310-V240). Také se ukázalo, že žalobce přicestoval na území EU s platným cestovním dokladem X č. X, tuto skutečnost žalovaný sám zmiňuje v napadeném rozhodnutí a zpochybňuje tak uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí těmito skutečnostmi vůbec nezabýval a nebere je v potaz při hodnocení realizovatelnosti správního vyhoštění. Stejně tak ignoruje okolnosti zmařené realizace dne 10.3.2021. Jednání žalobce však vzbuzuje silné pochyby o závěru rozhodnutí o správním vyhoštění stran překážek vycestování. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.3.2021 č.j. KRPP-125542-28/ČJ-2020-030022**, jehož kopie byla připojena, bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **Policie ČR**), ze dne 14.11.2020 č.j. KRPP-125542-3/ČJ-2020-030022 byla prodloužena s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody a dne 10.3.2021 se rozhodnutím dále prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 30 dní, tj. celkem na 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl dne 11.11.2020 v 19:15 hod. zadržen německou policií jako člen čtyřčlenné skupiny v obci Waidhaus. Následně byl dne 12.11.2020 předán do ČR na základě readmisní dohody zajištěn ve 23:55 hod. dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o policii a eskortován na služebnu OCP OPKPE Plzeň.

V protokolu o výsledku dne 13.11.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že ze svého domovského státu z X odjel v březnu r. 2020. Jel přes Indii, Pákistán, Irán, Turecko, Rumunsko, kde nastoupil do kamionu a dostal se do Německa. Odtud chtěl pokračovat do Francie, kde chtěl pracovat. V současné době nemá žádné vízum ani cestovní doklad, jen občanský průkaz. Do ČR přicestoval v úkrytu kamionu z Rumunska dne 11.11.2020, kdy územím ČR pouze tranzitoval. Ani nevěděl, kudy jede, jeho cíl cesty byla Francie. Cestu z X měl domluvenou přes převaděče, kterému zaplatil v přepočtu 30 000 Kč. Žalobce si nebyl vědom opatření platících na území ČR, ale byl si vědom, že k cestování po Evropě

potřebuje cestovní doklad a vízum. Na území ČR a EU nemá osobu blízkou, kvůli které by bylo ukončení jeho pobytu na území z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Nemá zde žádný movitý ani nemovitý majetek, nemá ani žádné finanční prostředky. V X bydlí jeho rodiče, 2 bratři a 3 sestry. Uvedl, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění odjede do Francie nebo do Itálie.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce do ČR přicestoval v rozporu s ochranným opatřením vydaným Ministerstvem zdravotnictví, bez platného oprávnění k pobytu a dále pobýval i bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. I přestože žalobce uvedl, že si nebyl vědom skutečnosti, že v ČR jsou platná ochranná opatření vydaná Ministerstvem zdravotnictví, skutečnost, že nemá platný cestovní pas a oprávnění k pobytu, mu byla známa. Dne 21.11.2020 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na dobu 1 rok; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.12.2020. Dne 4.3.2021 dorazila z Ředitelství služby cizinecké policie informace, že dne 10.3.2021 bude realizováno správní vyhoštění žalobce. Dne 10.3.2021 mělo tedy být realizováno, ke správnímu vyhoštění ale nedošlo, protože žalobce kladl v průběhu eskorty i na letišti odpor, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a tvrdil, že let bude mařit. Následně bylo zaměstnanci letecké společnosti Turkish Airlines sděleno, že ho s ohledem na bezpečnost cestujících a samotného letu na palubu letadla nevezmou.

Správní orgán následně důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje, jelikož na území ČR nemá žalobce žádnou hlášenou adresu k pobytu. Do ČR přicestoval v úkrytu kamionu, kdy se chtěl dostat do Francie za prací, ČR pouze tranzitoval. V současnosti nemá žádné finanční prostředky. Cestu do Francie měl již domluvenou z X, převaděči zaplatil 30 000 Kč. Žalobce nemá k dispozici ani dostatečnou hotovost k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců, z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území uložit. Případné maření a ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán skutečnostmi, že žalobce svým příjezdem do ČR porušil Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví. Vzhledem k tomu, že uvedená nařízení nerespektoval, je zřejmé, že nebude respektovat ani rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu byl správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce současně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Dle výpovědi si byl vědom, že na cestu po Evropě potřebuje platný cestovní doklad a platná víza pro pobyt na území. Správní orgán dne 3.12.2020 zjistil, že žalobce při cestě v úkrytu nákladního vozidla měl svůj cestovní doklad u sebe, když tento cestovní doklad X č. BY0106115 byl nalezen občanem Německa v obci Waidhaus a následně předán Policii ČR. Z toho jednání žalobce je zřejmé, že uváděl německou policii a následně i správní orgán v omyl, když tvrdil, že cestoval bez cestovního dokladu. Současně se žalobce vědomě snažil vyhnout případným hraničním kontrolám a dostat se do cílových zemí v rozporu s právními předpisy. Právě z uvedených důvodů lze v jednání žalobce bezesporu spatřovat nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat i výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze pro závažnost zjištěného protiprávního jednání považovat za jeho nezbytný důsledek.

Správní orgán dospěl k závěru, že se situace žalobce od zajištění nezměnila a zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

bylo zjevně neúčinné, protože v protokolu uvedl, že na území ČR nemá žádnou adresu k pobytu. Žalobce nemá žádné finance a nemá dostatečnou hotovost k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců, z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území uložit. Z prokázaného jednání žalobce by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že z území vycestuje. Vzhledem k tomu, že se z uvedeného důvodu v době stanovené v rozhodnutí č.j. KRPP-125542-3/ČJ-2020-030022 nepodaří správní vyhoštění realizovat, rozhodl správní orgán podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že se nejdříve prodloužila doba zajištění o 90 dnů, tj. celkem na 120 dnů a poté dne 10.3.2021 se prodlužuje doba zajištění o dalších 30 dní celkem na 150 od omezení osobní svobody od 12.11.2020 od 23:55 hodin. Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění účastníka řízení. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá v zajištění doprovodu policejních eskort, která vyžaduje spolupráci tranzitních zemí. Dále je nutné zajistit víza pro členy policejní eskorty prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí oddělení konzulárních činností na Velvyslanectví. Zajištění všech potřebných náležitostí je časově náročné a to i vzhledem k tomu, že Velvyslanectví X sídlí v Berlíně. Závěrem žalovaný uvedl, že vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Dále porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu, a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22.3.2021** mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvedl, že jak v napadeném rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, tak i v předcházejících rozhodnutích o zajištění žalobce a o prodloužení doby zajištění, žalovaný kontinuálně uvedl okamžik omezení jeho osobní svobody Policií ČR dne 12.11.2020 v 23:55 hod, při převzetí žalobce od německé policie. Shodný údaj je uveden i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného je v souladu se zákonem i s rozhodovací praxí soudů včetně rozsudku NSS č.j. 8 Azs 166/2015-52 ze dne 16.3.2016, neboť ani případným připočtením necelých 29 hodin od omezení žalobce německé policie na území Německa dne 11.1.2020 v 16:15 hodin, nemůže zapříčinit ani teoretickou možnost překročení limitní doby zajištění, když ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí dobu zajištění 180 dní, doba zajištění žalobce, včetně jejího opakovaného prodloužení, činí pouze 150 dní. Působnost zákona o pobytu cizinců se vztahuje k území ČR nikoli k území jiných států, a nevztahuje se ani na jednání bezpečnostních složek jiných států mimo území ČR. Prodloužení doby zajištění je v žalobou napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn na straně 6-7, s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zajištění nového termínu letu, včetně zajištění doprovodu policejní eskorty a víz. Doba prodloužení doby zajištění o 30 dní byla stanovena jako minimální možná s ohledem na rozhodovací praxi soudů a nezkrácení žalobce na jeho právu na soudní přezkum rozhodnutí o zajištění cizince do zařízení. V případě, že ve stanovené době nebude dosaženo účelu zajištění, bude doba zajištění opětovně prodloužena novým rozhodnutím, u kterého žalobce může opět požádat o soudní přezkum. Dle § 125 odst. 3 ve spojení a § 125 odst. 2 písm. a) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí v souhrnu překročit 545 dní v případě, že cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění. Při posouzení reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. reálnosti realizace vyhoštění, postupoval žalovaný v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná. Při tomto posouzení žalovaný vycházel z dokumentů a informací k osobě žalobce obsažené v řízení o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022, včetně vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Současně si žalovaný v řízení o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022 vyžádal dne 13.11.2020 závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné, a zda neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění bylo potvrzeno obdržným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra Ev.č. ZS51639 ze dne 13.11.2020, s konstatováním vycestování žalobce do X je možné. Realizovatelnost vyhoštění žalovaný řádně odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 7 v samostatném bloku, Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování vycházelo ze známých skutečností k domovskému státu žalobce a z konkrétních informací k jeho případu, jež jsou obsaženy ve spisovém materiálu, včetně protokolu o výsledku žalobce č.j. KRPP-125514-8/ČJ-2020-030022 ze dne 13.11.2020, ve kterém za přítomnosti tlumočníka do jazyka bengálského na otázku „Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?“ odpověděl „Nic mi nehrozí“. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečné nebezpečí, které by mu hrozilo ze strany státní moci nebo bezpečnostních složek, neuvedl žádné ohrožení života či osobní svobody na základě své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. S konstatováním žalobce se vypořádalo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování. Pokud by žalobce považoval navrácení do domovského státu jako hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl řádně poučen. Této možnosti nevyužil, čímž potvrdil konstatování závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které neshledalo překážku vycestování ani hrozbu skutečného nebezpečí, ani rozpor navrácení s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.3.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 22.3.2021 odpovídají obsahu spisu. Z doručky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 10.3.2021 bylo žalobci doručeno dne 10.3.2021.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v

mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
8. Podle **§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“.
9. Podle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“.
10. Na úvod soud připomíná, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, Said Šamilovič Kadzoev (Chučbarov) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotýčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
11. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.

12. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.
13. V poměrech souzené věci žalovaný postupoval v souladu se zákonem, neboť jak vyplývá z předloženého správního spisu, byla dne 10.3.2021 prodloužena doba zajištění o 30 dní na celkových 150 dní od okamžiku omezení osobní svobody podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že dne 10.3.2021 žalobce zmařil realizaci výkonu rozhodnutí a to tím, že odmítl nastoupit do letadla, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a sdělil, že nikam rozhodně nepoletí. Na základě těchto skutečností jej letecká společnost Turkish Airlines s ohledem na bezpečnost letu a ostatních cestujících vyloučila z přepravy. Žalobce byl z letiště Václava Havla eskortován zpět do ZZC Balková, protože nadále trval důvod zajištění. V rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 28.2.2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38 se uvádí, že *„důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Příčinou prodloužení doby zajištění bylo chování žalobce, neboť odmítl poskytnout veškerou možnou součinnost při realizaci výkonu rozhodnutí a kladl odpor. Na základě této skutečnosti musel žalovaný opětovně přistoupit k prodloužení doby zajištění o 30 dnů, aby následně mohl znovu uskutečnit výkon rozhodnutí v podobě správního vyhoštění.
14. K námitce nesprávného stanovení počátku běhu doby zajištění soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.4.2014 č.j. 2 As 115/2013-59, ve kterém se uvádí, že *„předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejpriznivějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě.“* V tomto ohledu lze implicitně vztáhnout výše uvedený rozsudek NSS na tento případ. Žalovaný kontinuálně uvádí okamžik omezení osobní svobody žalobce Policií ČR dne 12.11.2020 v 23:55 hod., tedy při převzetí

žalobce od německé policie. Není možné spatřovat nezákonnost rozhodnutí v okamžiku omezení svobody, když navíc doba zajištění činí včetně prodloužení 150 dní čili v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz srov. rozsudek NSS ze dne 16.3.2016 č.j. 8 Azs 166/2015-52). Soud proto znovu připomíná, že působnost zákona o pobytu cizinců se vztahuje k území ČR nikoli k území jiných států, a nevztahuje se ani na jednání bezpečnostních složek jiných států mimo území ČR.

15. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 30 dnů soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujících rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace uloženého správního vyhoštění. Žalobce zmařil realizaci výkonu rozhodnutí a to tím, že odmítl nastoupit do letadla, choval se agresivně, vyhrožoval sebevraždou a sdělil, že nikam rozhodně nepoletí. Na základě těchto skutečností jej letecká společnost Turkish Airlines s ohledem na bezpečnost letu a ostatních cestujících vyloučila z přepravy. Žalobce byl z letiště Václava Havla eskortován zpět do ZZC Balková, protože nadále trval důvod zajištění a stále existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Vzhledem ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zajištění nového termínu letu, včetně zajištění doprovodu policejní eskorty a víz, je prodloužená doba zajištění o 30 dní minimálně možná i s ohledem na rozhodovací praxi soudů a nezkrácení žalobce na jeho soudní přezkum rozhodnutí o zajištění cizince do zařízení. Dle §125 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí v souhrnu překročit 545 dní v případě, že cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění. Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli, tj. výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný.
16. Současně při posouzení realizace vyhoštění postupoval žalovaný v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, když v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná. Vycházel přitom z dokumentů a informací k osobě žalobce obsažené v řízení o správním vyhoštění č.j. KRPP-125514/ČJ-2020-030022 včetně vyjádření žalobce k překážkám vycestování.
17. Žalovaný si také současně vyžádal dne 13.11.2020 závazné stanovisko Ministerstva vnitra, kterým bylo předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění potvrzeno obdrženým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 13.11.2020 ev.č. ZS 51639 s konstatováním, že vycestování žalobce je do X možné. Navíc v protokolu o výsledku žalobce na otázku „*Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?*“ Žalobce odpověděl: „*Nic mi nehrozí.*“ Žalobce neuvedl žádné konkrétní, skutečné nebezpečí, které mu by hrozilo ze strany státní moci či bezpečnostních složek. Nesdělil žádné ohrožení života či osobní svobody na základě své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či

politického přesvědčení. V případě, že by žalobce považoval navrácení do domovského státu jako hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl řádně poučen, avšak této možnosti nevyužil, čímž potvrdil konstatování závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

18. Závěrem soud uvádí, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. března 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně